

בית משפט השלום באשדוד

23 ינואר 2012

ת"פ 10-08-28966 מדינת ישראל נ' טולדנו

1

בפני כב' השופטת גילת שלו
מדינת ישראל הנאשימה

נגד
הנאשם טולדנו

2

נוכחים:

3

ב"כ המאשימה-עו"ד הילה דרימר

4

הנאשם בעצמו ובא כוחו-עו"ד בוסקילה

5

6

7

פרוטוקול

8

10

גזר דין

11

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירת של החזקת פרסומי תועבה לפי סעיף 214 (ב 3), לחוק העונשין, בכך שבמהלך שנת 2007 ועד ליום 20.4.08, הוריד הנאשם פרסומי תועבה, הכוללים תמונות וסרטוני תועבה, בהם דמויות של קטינים, שמר אותם והחזיק אותם במחשבו, כאשר במועד התפיסה נתפסו 6,121 תמונות ו 31 סרטים.

12

13

14

15

16

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון, ונשלח לשירות המבחן, כאשר הסניגור ביקש כי שירות המבחן יבחן את ביטול ההרשעה והתביעה הודיעה, שתעתור למאסר בפועל.

17

18

19

יצוין, כי הנאשם יליד [REDACTED] ואין לחובתו הרשעות קודמות.

20

21

שירות המבחן פירט את נסיבותיו האישיות הלא פשוטות של הנאשם.

22

23

24

25

26

27

מדובר בנאשם אשר סיים 12 שנות לימוד ועשה מאמצים רבים על מנת להתגייס לצה"ל, מאחר וקיבל פטור בשל משקל יתר. לאחר שירותו הצבאי, עבד באבטחת מתקנים ומ 12/08 עובד בחב' [REDACTED]

28

29

30

הנאשם הודה בעבירה, מסר כי הוריד את הסרטונים והתמונות כתוצאה מסקרנות ולא ידע שמדובר בעבירה על החוק.

31

32

33

שירות המבחן התרשם כי להליך המשפטי הייתה השפעה מרתיעה עליו וכי אין לו בעיה של התמכרות לפורנוגרפיה.

34

35

36

שירות המבחן סבור, כי לאור גילו הצעיר, נסיבותיו האישיות, ומצבו הרגשי כתוצאה מהעבירה, ועל מנת שלא לפגוע במקום עבודתו, יש לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו של"צ בהיקף של 200 שעות.

37

38

39

לבקשת התביעה, נשלח הנאשם גם לקבלת דו"ח הערכת מסוכנות, כאשר לאחר שהנאשם נבדק בצורה יסודית, נמצא כי רמת המסוכנות המינימלית לביצוע עבירות מין אחרות, הינה נמוכה.

40

41

התביעה הפנתה את בית המשפט לפסיקה, אשר בדרי"כ נגזרו בה עונשי מאסר ועתרה להטיל על הנאשם את עונש המאסר המקסימאלי הקבוע בחוק, מאסר על תנאי משמעותי וקנס גבוה.

בית משפט השלום באשדוד

23 ינואר 2012

ת"פ 10-08-28966 מדינת ישראל נ' טולדנו

הסניגור עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן.

לפי ההלכה הפסוקה, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר.

בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3), 337, נקבע בהקשר זה :

"כידוע, שיקומו של נאשם - הגם שהוא מהווה שיקול מהותי שלציבור כולו עניין בו - הינו אך אחד משיקולי הענישה, שאליו מתווספים שיקולים אחרים הנובעים מאופיה של העבירה.

אכן, ענישתו של נאשם היא אינדוידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים... כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם".

בעניין כתב הנ"ל, ציין כבוד השופט לוין, כי אי הרשעה תבוא במקום בו בית המשפט ישוכנע כי שיקולי השיקום של הנאשם המסויים שלפניו, גוברים על האינטרס הציבורי הנובע מחומרת העבירה והאפקט הציבורי של ההרשעה.

כבוד השופט לוין מנה בפסק הדין את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שירות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, וקבע כי הם מקובלים עליו, וניתן לומר כי רובם חלים בעניינו של הנאשם שבפניי.

בע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, קבע בית המשפט העליון :

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית-המשפט להסתפק בהעמדת נאשם במבחן בלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפרה את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון בפני החוק... הרשעה בדין היא מעשה מהותי שיש לו השלכות ברורות על הגדרתו של מי שעבר עבירה פלילית כבעל הרשעה קודמת. הימנעות מהרשעה שמטרתה לחסוך מן הנאשם את התיוג של עבריין עשויה להיות מוצדקת רק במקרים חריגים".

בע"פ 419/92 מדינת ישראל ואח' נ' כהן ואח', קבע בית המשפט העליון, באשר לעבירות חמורות לגביהן מדיניות הענישה כוללת בדרך כלל הטלת עונשי מאסר בפועל, כי גם אם נסיבות מיוחדות יצדיקו סטייה לקולא בעונש, עדיין חייב בית המשפט להטביע עליה חותם פליליות, בדרך של הרשעת הנאשם, שאם לא כן, מעביר בית המשפט לציבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה "נסלחת", ועל כן רק במקרים יוצאי דופן, תנקט בהם הדרך של הימנעות מהרשעה.

בעניינינו, הורשע הנאשם בעבירה אשר על פי הגדרתה הינה עבירה של עוון, שהעונש המירבי שנקבע לה בחוק הוא שנת מאסר.

יחד עם זאת, מעיון בפסיקה עולה כי הגישה הרווחת הינה הטלת עונשי מאסר בפועל, או לריצוי בדרך של עבודות שירות, הגם שבמקרים רבים, ובנסיבות מיוחדות, הסתפקו בתי המשפט בהטלת שלי"צ או מאסר על תנאי וקנס.

בית משפט השלום באשדוד

23 ינואר 2012

ת"פ 10-08-28966 מדינת ישראל נ' טולדנו

1
2 ברע"פ 3890/09 ענבר מור נ' מדינת ישראל, התייחס בית המשפט העליון לתכלית העבירה
3 ולחומריתה:

4 "התכלית המונחת בבסיס העבירה בה הורשע המבקש - החזקת פרסום תועבה ובו דמותו
5 של קטין - היא בראש ובראשונה מיגור התופעה החמורה של התעללות מינית בקטינים.
6 סיווגה כ"עוון" אינו משנה מן החומרה המיוחסת לעבירה זו, ואף לא מן העובדה כי
7 במעשיו תרם המבקש לעידוד התופעה, גם אם בעקיפין. אדרבא, העבירה בה הורשע
8 המבקש נועדה לטפל בדיוק במקרים בהם הפגיעה הנגרמת לקטינים איננה ישירה, אלא
9 כזו הנגרמת על ידי אלו המחזיקים ברשותם חומר פדופילי, ובכך מעודדים את יצירתו
10 והפצתו. העובדה כי המבקש לא התדרדר לבצע מעשי תועבה בקטינים בעצמו, ואף לא
11 הדיח אחרים לכך, אינה מעלה או מורידה, שכן כל עניינה של העבירה בה הורשע הוא
12 בהחזקת חומר התועבה - ובהחזקתו בלבד".

13
14 יפים לעניין זה גם הדברים שנקבעו בע"פ (מרכז) 08-01-756 פולק נ' מדינת ישראל :
15 "אנו מצויים בעידן טכנולוגי, בו רשת האינטרנט חולשת על הכפר הגלובאלי, ומתוקף כך
16 שוררת קלות בלתי- נסבלת כביצוע עבירות כנגד קטינים, בעצם ניצולם, ובהמשך גם
17 בהפצת חומרי התועבה ברשת האינטרנט. על מנת לבער מעשים קשים אלה מקרבנו אי-
18 אפשר להקל עם העבריינים, כולל אלה המפיצים את חומרי התועבה או כאלה המחזיקים
19 בהם כמו המערער. באין צרכנים לדברי תועבה אלה, או כאשר יפחת מספרם, ימעטו גם
20 מעשי הפגיעה בקטינים וניצולם לצורך הפקת חומרי התועבה. בנקיטת יד קשה כנגד
21 הצרכנים, ובמיוחד כנגד אלה המחזיקים בפרסומי תועבה בכמות כה גדולה כמו המערער,
22 תינתן, איפוא, הגנה לקטינים מפני ניצול מיני קשה ומכוער".

23
24 בע"פ (נצרת) 11-08-490 מדינת ישראל נ. גורביץ', שניתן לאחרונה במקרה דומה (אם כי באותו
25 מקרה הנאשם ניהל הוכחות ולא לקח אחריות על מעשיו), החמיר בית המשפט המחוזי את עונשו של
26 הנאשם לעונש של שישה חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, וציין את הדברים הבאים :
27 "לאור תכלית כפולה זו, ובשל הקלות הבלתי נסבלת של ביצוע עבירות באמצעות מידע
28 המועבר ברשת האינטרנט, אשר זמין ונגיש לכל משתמש ברשת, מצויים אנו להגן ביתר
29 שאת על אותם קטינים חסרי ישע שמנוצלים לצורך הפצת חומרי התועבה, תוך הטלת
30 עונשים מחמירים גם על "משתמשי קצה" - אותם אלה המחזיקים בפרסומי תועבה,
31 כדוגמת המערער".

32
33 באשר לשאלת ההרשעה בדיון, הציג הסנגור מקרה אחד בלבד, בע"פ 716/09 (מרכז), במסגרתו, ביטל
34 בית המשפט המחוזי את הרשעתו של הנאשם, כאשר באותו מקרה, ניתן היה לראות כי הנימוק
35 העיקרי שהביא את בית המשפט המחוזי לבטל הרשעתו של הנאשם היה כי הנאשם עצמו היה קורבן
36 להתעללות מינית בילדותו.

37
38 יצויין, כי ברע"פ 3890/09 הנ"ל התייחס בית המשפט העליון במישרין לעניין ההרשעה בעבירה
39 שבענייננו, עת דחה בקשה לרשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי, בה ביטל את החלטת בית
40 המשפט השלום שלא להרשיע את הנאשם בדיון.

41
42 לאור כל האמור לעיל, לאור הכמות האדירה של הפרסומים שהחזיק הנאשם, ומשך הזמן בו החזיק
43 בהם, הרי שעל אף נתוניו של הנאשם ונסיבותיו כעולה מתסקיר שירות המבחן, אינני יכולה לומר כי
44 בענייניו של הנאשם התקיימו אותן נסיבות יוצאות דופן המצדיקות המנעות מהרשעה בתיק זה,
45 והמנעות מהטלת חותם הפליליות על מעשיו.

46
47

בית משפט השלום באשדוד

23 ינואר 2012

ת"פ 10-08-28966 מדינת ישראל נ'
טולדנו

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37

באשר לעונש הראוי, נראה לי כי אין הצדקה לעתירתה של המאשימה להטלת העונש המקסימלי הקבוע בחוק.

הטלת העונש המקסימאלי נעשית במקרים חריגים, שבהם העבירה בוצעה בנסיבות חמורות, כאשר ניתן להציג אותם בדרגה הגבוהה ביותר של חומרת העבירה.

בענייננו, לא ניתן להתעלם מכלל השיקולים לקולא, הקשורים בהודיית הנאשם, נטילת אחריות, תובנה ושיקולי השיקום הקשורים בהיותו של הנאשם נעדר עבר פלילי, העובד ומפרנס בצורה מסודרת ואף לא ניתן להתעלם מחלוף הזמן מביצוע העבירה.

לאור כל האמור לעיל, ועל אף שברוב פסקי הדין בהם נתקל בית המשפט, הוטלו עונשי מאסר ולו לריצוי בעבודות שירות, החלטתי כי בענייננו, אין מקום להטיל עונש מאסר.

לאור כל האמור לעיל, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום, יעבור הנאשם עבירה נוספת בה הורשע.

2. קנס בסך 5,000 ₪, או 50 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כשהראשון בהם ביום 1.3.12. אם לא יפרע אחד התשלומים במועד, יעמוד כל הקנס לפרעון מיידי.

3. אני מורה לנאשם לבצע שירות לתועלת הציבור בבית אבות אשדוד, בהיקף של 150 שעות, בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן ובפיקוח שירות המבחן. אם יתעורר צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח על כך לבית המשפט.

מוסבר לנאשם כי אם לא ימלא את תנאי צו השירות במלואם, ניתן יהיה להפקיע את הצו, לגזור את דינו מחדש ולהטיל עליו רכיבי ענישה נוספים בגין העבירות נשוא תיק זה.

בית משפט השלום באשדוד

23 ינואר 2012

ת"פ 10-08-28966 מדינת ישראל נ'
טולדנו

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

העתק הפרוטוקול יועבר לשירות המבחן

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבימ"ש מחוזי ב"ש.

ניתנה והודעה היום כ"ח טבת תשע"ב, 23/01/2012 במעמד הנוכחים.

גילת שלו, שופטת

12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38

התובעת:

אבקש עיכוב ביצוע השל"צ.

הסניגור:

מתנגד. לא תמיד רואים שתביעה מבקשת לעכב ביצוע של הליך ענישתי. זה מופרך. זה לא פוגע בשום טענה מטענות ההגנה, במידה ויגישו ערעור. עבודות של"צ, הם לא מהיום למחר. לא רואה פה דחיפות.

החלטה

לאור עמדת המאשימה לעונש ועל מנת שלא לייתר או לסכל את הליך הערעור, יעוכב ביצוע עונש השל"צ בלבד למשך 45 יום.

בית משפט השלום באשדוד

23 ינואר 2012

ת"פ 10-08-28966 מדינת ישראל נ'
טולדנו

1
2
3
4
5
6
8
9
10
11

במידה והמאשימה תחליט שלא להגיש ערעור, תודיע לבית המשפט, לסניגור ולשירות המבחן, על מנת שהנאשם יוכל להתחיל בריצוי העונש.

ניתנה והודעה היום כ"ח טבת תשע"ב, 23/01/2012 במעמד הנוכחים.

גילת שלו, שופטת

12
13
14
15

הוקלד על ידי: אורית חיון